

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7625/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Mariju Klariću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice: Marija Knežić, Samobor, Pape Ivana XXIII. br. 34/1, OIB: 94630425411, koju zastupa opunomoćenik Goran Srebačić, odvjetnik u Zagrebu, Ulica Gjura Szaba Odvojak 6, protiv tuženika: Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kojeg zastupa opunomoćenica Petra Vataavuk, odvjetnica u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 84, radi utvrđenja, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 13. svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice i tužiteljičinog opunomoćenika te tuženikove opunomoćenice, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe čl. 1. i toč. D Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj 9014603477, od 2. studenoga 2009., sklopljenog između tužiteljice Marije Knežić, Samobor, Pape Ivana XXIII. br. 34/1, OIB: 94630425411, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, u dijelu kojim je ugovoreno da se tužiteljica, kao korisnik kredita, obvezuje isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu označenu u toč. D u iznosu od 2,00% od iznosa kredita, odnosno u iznosu 1.389,50 kuna.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici parnične troškove u iznosu 1.106,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III. Odbija se ostatak tužiteljičinog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

IV. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužba je predana ovome sudu e-Komunikacijom 28. studenoga 2025. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), u kojoj se navodi da su tužiteljica, kao korisnik kredita i tuženik, kao kreditor, sklopili Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj 9014603477, od 2. studenoga 2009., kojim je tužiteljici odobren kredit u iznosu 9.600,00 EUR. Odredbom čl. 1. predmetnog Ugovora o kreditu tuženik je, među inim, obvezao tužiteljicu na platež jednokratne naknade označene pod toč. D u visini od 2,00% od iznosa kredita, pri čemu je u toj toč. D glave ugovora visina te naknade odeđena u iznosu 1.389,50 HRK. Međutim, tužiteljici niti prethodno niti naknadno nije na jasan i nedvojbjen način predložena struktura navedenih troškova, odnosno od čega se isti stvarno sastoje, u kojem konačnom iznosu i zašto je baš određena naknada u visini istih postotaka od iznosa kredita, a što onda navedenu obvezu tužiteljice kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, a onda posljedično nepoštenom i ništetnom, sve sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako je definiraju odredbe čl. 81. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača, s obzirom se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika, kao jače ugovorne strane, a u kojem se položaju tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija i profesionalno trgovačko društvo. Tuženik je tako nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i za osiguranje kredita, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom. Tužiteljici je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita-potrošača, kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku-trgovca, kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava i to načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Također, činjenica je i to da u predmetnom Ugovoru o kreditu nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (hoće li biti po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno nije točno određeno hoće li biti mjerodavan tečaj na dan sklapanja Ugovora, na dan isplate kredita ili neki treći dan. Nadalje, tuženik je tužiteljici odobrio jedan iznos kredita, a faktično joj isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši je prilikom isplate kredita za iznos 1.389,50 HRK, što sve, uzgred rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditnog iznosa, isti je obračunavao i tužiteljici zaračunavao kamate na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako joj je isplatio drugi, manji iznos kredita. U svakom slučaju, takva djelatnost svakako predstavlja osnovnu djelatnost gospodarskog subjekta, trgovca, ovdje kreditora. Nadalje, trošak obrade kredita, ako bi isti i postojao, ne smije pasti na teret potrošača, jer se tuženiku, kao banci, temeljem čl. 1021. Zakona o obveznim odnosima naplaćuje kroz ugovornu kamatu. Na ovaj način tuženik je tužiteljici dvaput obračunao jednu te istu uslugu i to prvi put plaćanjem naknade, a onda nakon toga i kroz ugovornu kamatu, unatoč činjenici što je tuženik imao pravo na plasirani kredit naplatiti samo kamatu u kojoj su onda sadržani trošak i zarada tuženika kao banke. Osim toga, da je ovakvo ugovaranje naknade ništetno potvrdio je i Sud EU u svojim odlukama u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020., kao i u odluci u predmetu broj C- 84/19, a koje odluke su obvezujuće i za sudove u Republici Hrvatskoj. Naposljetku, osnovanost

tužbenog zahtjeva s osnove utvrđenja ništetnosti ulazne naknade i vraćanje tužiteljici onoga što je s iste osnove platila tuženiku, proizlazi iz dosadašnje sudske prakse (presuda Županijskog suda u Slavonskom Brodu, Stalne službe u Požegi, posl. br. GŽ-91/2022-3 od 24. veljače 2022., presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021.). Slijedom navedenoga, tužiteljica predlaže donijeti presudu kojom će se prihvatiti tužbeni zahtjeva je za utvrđenjem ništetnim odredbi čl. 1. i toč. D Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj 9014603477, od 2. studenoga 2009., u dijelu kojim je ugovoreno da se tužiteljica, kao korisnik kredita, obvezuje platiti tuženiku jednokratnu naknadu označenu u toč. D u iznosu od 2,00% od iznosa kredita, odnosno u iznosu 1.389,50 HRK, uz naknadu tužitelju parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude.

2.   Odgovor na tužbu je predan ovome sudu e-Komunikacijom 25. veljače 2026. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 23), u kojem se navodi da tuženik osporava tužbeni zahtjev te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana. Odredbom čl. 59. ZZP-a je propisano da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebite za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Sukladno odredbi čl. 2. st. 1. toč. 7. ZPK, ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u svezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Tuženik ističe da je i odredbom čl. 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužiteljica ne može zahtijevati od suda "pronalaženje" volje ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužiteljice i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i sadržajno potvrđenom Ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citiranih odredaba ZZP-a i ZPK-a, kao posebnih zakona, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Naime, naknada za obradu kreditnog zahtjeva temelji se na slobodi ugovaranja po ZOO-u te također i na posebnim propisima namijenjenima zaštiti potrošača. Prema tome, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Također, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju iz 2017. g., propisao da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobrenje stambenog potrošačkog kredita, dakle, samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, i samo u odnosu na naknadu za obradu kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu predmetnog Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju. S obzirom da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 2009. godine, isključenje propisivanja plaćanja naknade za obradu kredita ne odnosi se na kredit koji je predmet spora. Suprotno tužiteljičinim navodima, predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe. Sporna odredba nije nejasna/neodređena, s obzirom da je tužiteljica u trenutku sklapanja Ugovora znala da će naknada iznositi Ugovorom određeni postotak od iznosa kredita i na nju je pristala. Dakle, iznos naknade je fiksni i poznat tužiteljici u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu. Tuženik ponovo ističe da u Ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i određeno naknada predstavlja, jer to nije bila obveza tuženika (kao što nije niti danas). Također, tuženik ukazuje i na odluku Suda EU C-621/17 te napominje da nije niti bitno što naknada uključuje, već koliko ona iznosi, a to je tužiteljici bilo poznato, pa je tako mogla donijeti informiranu odluku o sklapanju Ugovora. Značajnu neravnotežu treba

posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža (presuda Suda EU C-415/11). Predmetna odredba sastavljena je na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužiteljica razumjela doseg i posljedice, a što je u konačnici potvrđeno u pisanom obliku, nadalje, predmetna odredba nedvojbeno je jasna te unesena u Ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima Ugovora o kreditu. Također, prije sklapanja Ugovora o kreditu tužiteljica je od strane službenika tuženika mogla zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja u svezi predmetne odredbe. Slijedom navedenog, tuženik predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uz naknadu tuženiku parničnih troškova.

3. Tijekom postupka izvedeni su dokazi i to uvidom u Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj 9014603477, od 2. studenoga 2009. (list 5) te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice osobno kao stranke na ročištu 13. svibnja 2026. (list 48 i 49).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem djelomične ništetnosti ugovora o kreditu, odnosno uglavaka glede naknade za obradu kreditnog zahtjeva, te posljedično zahtjev za isplatu, kao povrat stečenog bez osnove.

Nije sporno da je tuženik s tužiteljicom sklopio u Samoboru 2. studenoga 2009. Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj 9014603477.

Sporna je ništetnost navedenih uglavaka Ugovora o kreditu te posljedično pravo na isplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao pravo na povrat stečenog bez osnove, dakle sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva.

6. Uvidom u Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj 9014603477, od 2. studenoga 2009. (list 5), utvrđeno je da je isti sklopljen u Samoboru između ovdje tuženika, kao banke i ovdje tužiteljice, kao korisnika kredita, u svezi kredita u iznosu 9.600,00 EUR, uz rok otplate od 84 mjeseca odnosno 84 anuiteta u mjesečnom iznosu 164,27 EUR te iznosa jednokratne naknade od 1.389,50 HRK (toč. D) i interkalarne kamate u iznosu 80,86 EUR te je ugovoreno da se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje naznačeni iznos (toč. A) u kunskoj vrijednosti po srednjem tečaju tečajne liste banke za EUR koji je vrijedio na dan korištenja kredita te se korisnik kredita obvezuje vratiti naznačeni iznos kredita, uvećan za kamatu po fiksnoj kamatnoj stopi od 10,98% godišnje (dekurzivni proporcionalni obračun), dok efektivna kamatna stopa iznosi 12,28% godišnje, te je korisnik kredita dužan vratiti kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u naznačenom iznosu (toč. B) u visini naznačenog iznosa anuiteta (toč. C) plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za EUR koji je vrijedio na dan plaćanja, te se ujedno korisnik kredita obvezao istovremeno s korištenjem kredita platiti banci jednokratnu naknadu naznačenu pod toč. D u visini od 2% od iznosa kredita, s time da se iznos kredita koristi isplatom na tekući račun korisnika kredita navedenom za isplatu kredita, umanjen za iznos naknade označen pod toč. D (čl. 1.); te je ugovoreno da se kredit prenosi u otplatu zadnjeg dana u mjesecu u kojem je iskorišten, a prvi anuitet dospijeva na naplatu istekom mjesec dana od dana prijenosa kredita u otplatu, dok ostali anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno, zadnjeg dana u kalendarskom mjesecu počev od dana dospijeća prvog anuiteta te otplata kredita se obavlja automatskim terećenjem naznačenog računa korisnika kredita (čl. 3.).

7. Na temelju iskaza tužiteljice, saslušane osobno kao stranke na ročištu 13. svibnja 2026. (list 48 i 49), koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, jer o odlučnim činjenicama ima neposredna saznanja, a koja je iskazom u cijelosti ostala kod navoda iz tužbe te svih tužiteljinih navoda istaknutih tijekom postupka, te je iste navode dopunila i pojasnila, utvrđeno je da je tužiteljica tijekom 2009. godine kod tuženika podigla predmetni gotovinski kredit, s namjenom kupnje osobnog automobila te druge daljnje tekuće troškove. Istim kreditom je tužiteljica kupila osobni automobil marke Citroen, tip Xsara, isključivo za vlastite potrebe, ne u komercijalne svrhe. Predmetni kredit bio je vezan uz EUR, misli, uz fiksnu kamatnu stopu na rok otplate od 7 godina. Isključivo je tužiteljica otplaćivala sve anuitete kredita i to putem trajnog naloga. U vrijeme sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila nositeljica obrta niti je obavljala poslovnu ni inu trgovačku registriranu djelatnost ni slobodno zanimanje, već je ostvarivala prihode od nesamostalnog rada (plaću). Tužiteljica je izabrala tuženika za kreditora s obzirom da je tužiteljica bila njihov klijent te je kod tuženika primala plaću. Nitko od ovlaštenih osoba tuženika nije informirao tužiteljicu o sadržaju i značenju ugovornih odredbi niti o ekonomskim i pravnim posljedicama istih pa isto tako glede ovdje utužene ugovorne odredbe u svezi naplate naknade za obradu i administraciju kredita. Dakle, nitko od ovlaštenih osoba nije objasnio tužiteljici strukturu ulazne naknade niti na koji način se određuje struktura iste, niti koji su stvarni troškovi i struktura iste. Opetovano tužiteljica ističe da joj tuženik ne bi isplatio ugovoreni iznos kredita da nije prihvatila predmetnu ugovornu odredbu o naplati naknade za obradu i administraciju kredita. Tužiteljica nije pregovarala o niti jednoj ugovornoj odredbi, niti je znala za istu mogućnost. Prije sklapanja-potpisivanja Ugovora, tužiteljica je isti pročitala te su joj bile jasne sve ugovorne odredbe pa stoga nije niti tražila pojašnjenja ugovornih odredbi.

8. Daljnji dokazi nisu izvedeni, jer isti dokazni prijedlozi nisu potrebiti, s obzirom da potonje ne može biti od utjecaja na odlučivanje u ovoj pravnoj stvari s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Stoga, nisu niti posebno cijenjeni ostali dokazi, odnosno sudska praksa na koje se poziva tuženik u prilog svojih tvrdnji. Rješenjem s pripremnog ročišta 18. ožujka 2026. (list 46 i 47) je određeno koji će se dokazi izvoditi kao mjerodavni za utvrđenje odlučnih činjenica (toč. I.), dok ostali dokazi nisu izvedeni, jer isto nije potrebno, s obzirom da će drugim prihvaćenim dokazima predmet biti dovoljno raspravljen i utvrđene sve odlučne činjenice mjerodavne za donošenje odluke u ovom predmetu. Osim toga sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te je sud dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku, u smislu čl. 10. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP).

9. Ujedno, valja imati na umu i recentnu sudsku praksu, prije svega odluke donesene u korist potrošača, odnosno presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i odnosne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015., Rev-221/18 od 3. rujna 2019., Rev-18/18 od 26. svibnja 2020. i Rev-673/23 od 13. veljače 2024., kao i mjerodavne odluke Europskog suda za ljudska prava i Suda Europske unije (u predmetima C-26/13 presuda od 30. travnja 2014., C-51/17 presuda od 20. rujna 2018. i C-118/17 presuda od 14. ožujka 2019.).

10. Naime, mjerodavnom odredbom čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) izričito navedeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Međutim, glede tužiteljčinog položaja potrošača, valja istaknuti recentnu odluku Suda Europske unije br. C-198/20 od 10. lipnja 2021., kojom je presuđeno da se zaštita predviđena Direktivom Vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u ugovorima sklopljenim s potrošačima primjenjuje na sve potrošače, a ne samo na one koji se mogu smatrati "prosječnim potrošačima, normalno informiranim i razumno pažljivim i informiranim". Naime, tužiteljica je položaj potrošača dokazala priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojeg proizlazi da je tužiteljica, kao fizička osoba, podigla nenamjenski gotovinski kredit, dakle novac koji je utrošila iskoristila je za kupnju osobnog automobila te druge daljnje tekuće troškove, dakle za vlastite, privatne svrhe, odnosno za životne potrebe tužiteljice, a to nije poslovanje niti poduzetništvo tužiteljice, dakle tužiteljica je potrošač. Ukoliko tuženik ima drukčija saznanja (npr. da tužiteljica nije potrošač, već trgovac), dužan je isto i dokazati, s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.

11. Dovodeći u svezu tužiteljčin iskaz, koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, s ostalim (pisanim) dokazima, utvrđeno je da se ovdje radilo o ugovoru koji je tuženik na isti način plasirao na tržištu svim korisnicima kredita, te da tužiteljica nije niti pokušala utjecati na sadržaj Ugovora o brzom gotovinskom kreditu, poglavito glede spornih uglavaka, jer se radilo o ugovoru koje je ponudio tuženik pa stoga tužiteljica nije mogla ništa mijenjati niti utjecati jer je vrijedilo pravilo "uzmi ili ostavi". Dakle, ugovorne odredbe Ugovora, a koje su predmet ovog spora, odnosno glede naplate naknade za obradu kredita, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Naime, ovdje se štiti pravo potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Zaključno, proizlazi da je predmetni Ugovor sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu o kojima ugovorne strane nisu pregovarale, pa tužiteljica nije imala nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, dok je istom pravnom poslu tužiteljica pristupila s potpunim povjerenjem u tuženika, kao poslovnu banku. Stoga, proizlazi da je tužiteljica s tuženikom pregovarala isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njezinom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, pri čemu je anuitet ovisio o glavnici i ugovorenoj kamati. Dakle, tužiteljica nije mogla mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora.

Slijedom navedenog, tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljicom pregovarao o spornoj odredbi, pa da se stoga ista ne bi mogla smatrati nepoštenom. Naime, proizlazi da je tuženik propustio razjasniti tužiteljici odredbu o tzv. ulaznoj naknadi, odnosno strukturi i načinu obračuna tzv. ulazne naknade te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužiteljicu, kao potrošača, u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o kreditu, o načinu obračuna, visini niti strukturi naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao ni svrsi i stvarnim troškovima iste.

Ujedno, ukoliko je Ugovor o kreditu ispunjen, a što je ovdje slučaj, isti nije postao valjan ugovor, on je i dalje ništetan u spornim odredbama, a takvi ugovori ne proizvode pravne učinke i s njima se postupa kao da nisu sklopljeni, te stoga tužiteljici pripada pravo na vraćanje stečenog bez osnove.

12. Naime, ranijom odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.), koja je istovjetna kasnijoj mjerodavnoj odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., dalje: ZZP/07.) je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom.

13. U ovom slučaju sasvim je sigurno, da se o navedenoj odredbi nije pregovaralo, jer je unatoč tuženikovim obrazloženjima, riječ o tipskom, formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Sasvim je i izvjesno, da tuženik ne bi omogućio tužiteljici niti sklapanje takvog Ugovora da iste ugovorne odrednice (sporni uglavci čl. 1. i toč. D) nisu bile uključene u Ugovor, kako to proizlazi i iskaza saslušane tužiteljice, dok tuženik drukčije nije niti dokazao.

14. Osim toga, upravo pravilno tužiteljica tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi", jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužiteljica, kao korisnik kredita, mogla samo isti prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nema, sudeći i po činjenici da upravo sam tuženik tijekom cijelog ovog postupka drži da je pravilno postupio stavljanjem iste odredbe u Ugovor, pa je logički izvjesno da od nje niti odstupa pa niti tijekom ovog postupka, držeći i dalje da je pravilna. Predmetni Ugovor je djelomično "prilagođen" potrebama tužiteljice, no, posljedično ne otklanja prethodno utvrđenje, jer je Ugovor "prilagođen" samo u dijelovima koji se tiču iznosa, roka otplate i slično, no, to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu i kojem se doduše mijenjaju samo navedeni sastojci ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni sastojci na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa obrtimice, tj. u velikom broju slučajeva.

Međutim, spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., te 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., te 41/14., 110/15. i 14/19., dalje: ZZP).

15. Nadalje, odredbom čl. 84. ZZP/03. je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. No, u svezi potonjeg, na spornu ugovornu odredbu ne odnosi se isključenje testa nepoštenosti. Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020., u spojenim predmetima br. C-224/19 i C-259/19, upravo u svezi pitanja naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da čl. 2., čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tome, odredbe koje su sporednog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene istim pojmom, a što je ovdje slučaj, s obzirom da nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za

odobrenje kredita ne spada pod "ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene" te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev provjeriti. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna, jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. Pri tome valja naglasiti da glede pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

Bitno je i istaknuti, da se takvim spornim uglavkom u Ugovoru, kojim je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana u postotku od iznosa kredita, ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo. Stoga, proizlazi da tuženik nije postupao u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Naime, tužiteljica je nesporno bila u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kao banku, kako glede njezine pregovaračke moći, tako i njezinog stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak niti je objasnio tužiteljici kakav je to valjan i ekonomski opravdan razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Naime, ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u ovom slučaju ista naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik uopće nije niti pokušao razjasniti tužiteljici zašto joj je naplatio obradu kredita, radi čega tužiteljica nije imala pristup razlozima koji opravdavaju istu naknadu. Također, sadržaj navedene odredbe nepotpun jer ne sadrži strukturu i način izračuna iste naknade niti su isti tužiteljici izloženi ni pojašnjeni. Ujedno, tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Dakle, banke su morale određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti i to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnoправan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit. Na kraju, sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu tužiteljica se je tuženiku obvezala platiti ugovorne kamate, a troškovi obrade i odobrenja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužiteljice. Naime, tuženik je financijska institucija i odobrenje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti istu uslugu i možebitni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužiteljica plaća (presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1368/21 od 20. srpnja 2021.).

Sukladno čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO), sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe za posljedicu ima ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve nišetne odredbe nije bilo. Stoga, utvrđenjem ugovorne odredbe nišetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nišetna, s obzirom na presudu Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1200/21 od 2. lipnja 2021.

16. Napominje se neograničeno isticanje nišetnosti, odnosno čl. 328. ZOO-a je određeno da se pravo na isticanje nišetnosti ne gasi. Naime, u slučaju povrata stečenog bez osnove predmetna tražbina zastarijeva za pet godina, sukladno čl. 225. ZOO-a. Stoga, primjenom čl. 323. st. 1. ZOO-a zastara restitucijskog zahtjeva može početi teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke u ovom predmetu, kojom se prethodno utvrđuje nepoštenim i nišetnim ugovornih odredbi sadržanih u čl. 1. i toč. D Ugovora, s obzirom na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.

17. Glede postojanja pravnog interesa tužiteljice za podnošenje tužbe na utvrđenje nišetnosti valja reći da je odredbom čl. 322. ZOO-a propisano da nišetnost ugovora ili pojedine odredbe nastupa po samom zakonu, a sud na nišetnost pazi po službenoj dužnosti. Utvrđenje nišetnosti ima učinak prema svim osobama (erga omnes), a ne samo između stranaka, što je poglavito važno u slučajevima kada postoji više potencijalnih pravnih posljedica nišetnosti (npr. povrat isplaćenih iznosa, prestanak obveze plaćanja, mogućnost upisa u registre i sl.). Naime, tužiteljica je temeljem sporne odredbe već platila naknadu za obradu kredita, a postoji pravna nesigurnost glede valjanosti istih odredbi. Utvrđenje nišetnosti ima za cilj otkloniti istu nesigurnost i omogućiti tužiteljici da, temeljem pravomoćne presude, ostvari daljnja prava (npr. povrat plaćenog iznosa, brisanje upisa, zaštita od budućih zahtjeva tuženika i sl.). Tužiteljica ne može ostvariti povrat isplaćenih iznosa bez prethodnog utvrđenja nišetnosti spornih odredbi, budući da je valjanost istih odredbi sporna i predstavlja pravno pitanje koje prethodi možebitnom kondemnatornom zahtjevu. Sudska praksa potvrđuje da pravni interes postoji kada je utvrđenje nišetnosti preduvjet za ostvarenje drugih prava (npr. povrat plaćenog iznosa). Pravomoćnom presudom Općinskog suda u Virovitici posl. br. P-170/2025-5 je izričito navedeno da je dopušteno podnijeti tužbu za utvrđenje nišetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita kada postoji pravna nesigurnost i kada je utvrđenje nužno radi zaštite prava potrošača. Dakle, sud je utvrdio nišetnost odredbe iako je tužitelj postavio deklaratorni zahtjev, uz obrazloženje da je utvrđenje nišetnosti preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava (npr. povrat iznosa). Nadalje, sudska praksa potvrđuje da je dopušteno podnijeti deklaratornu tužbu radi utvrđenja nišetnosti ugovorne odredbe kada je to nužno radi zaštite prava potrošača i otklanjanja pravne nesigurnosti, osobito u slučajevima kada je riječ o standardnim ugovorima i odredbama koje se primjenjuju na veći broj korisnika.

Slijedom navedenog, tužiteljica ima pravni interes za podnošenje tužbe radi utvrđenja nišetnosti predmetnih ugovornih odredbi, sukladno čl. 187. ZPP-a i mjerodavnoj sudskoj praksi. Utvrđenje nišetnosti je nužno radi otklanjanja pravne nesigurnosti, zaštite prava potrošača i kao preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava tužitelja, a što potvrđuje i rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1625/2024-2 od 17. svibnja 2024.

18. Svi ostali tuženikovi navodi su posljedično ocijenjeni neosnovanim, imajući na umu da o ovom pitanju postoji i jasno pravno shvaćanje viših sudova.

19. Uzgred rečeno, tuženik nije pridonio odgovarajući dokaz radi utvrđenja istinitosti svojih navoda pa se u ovom slučaju ima primijeniti pravilo o teretu dokazivanja koje obvezuje sud da uzme da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, u smislu čl. 221.a ZPP-a.

20. Zaključno, kako se o spornoj odredbi nije pregovaralo, to je time ugovorna odredba po kojoj je predviđena naknada za obradu zahtjeva i odobrenje kredita nepoštena, jer korisnik kredita o njoj nije pojedinačno pregovarao, a prouzročila je značajnu ravnotežu u pravima i obvezama na strani tužiteljice, kao potrošača kredita, pa je posljedično i ništetna u smislu odrede čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03.), tako i odluke Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-2359/17 i Županijskog suda u Vukovaru posl. br. GŽ-1837/14 od 5. studenoga 2014.

21. S obzirom na utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora i to glede ugovorne odredbe kojom je predviđena naplata naknade odnosno troškova obrade kreditnog zahtjeva (jednokratne naknade), valjalo je odlučiti kao pod toč. I. izreke presude.

22. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odnosno isti su odmjereni s obzirom na vrijednost predmeta spora, zahtjev za naknadu troškova i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/23., dalje: OT), imajući na umu vrijednost boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) i pravo odvjetnika obračunati na sve obavljene radnje pripadajući porez na dodanu vrijednost (Tbr. 46. OT).

23. Slijedom navedenog, tužiteljici je valjalo priznati troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava tužbe (Tbr. 7./1. OT) i podneska od 9. ožujka 2026. (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 18. ožujka 2026. i 13. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 800,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (200,00 EUR), kao i troška sudske pristojbe za tužbu i za presudu u ukupno zahtijevanom iznosu 106,18 EUR, dakle za tužbu u iznosu 53,09 EUR i za presudu u iznosu 53,09 EUR. Stoga je tužiteljici valjalo dosuditi parnične troškove u sveukupnom iznosu 1.106,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate, jer se zatezne kamate na parnične troškove mogu stranci odrediti i u parničnom postupku, temeljem primjene čl. 151. st. 3. ZPP-a, kako je odlučeno pod toč. II. izreke presude. dok je ostatak tužiteljičinog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, valjalo odbiti kao neosnovan (toč. III. izreke presude).

24. Također je i tuženiku valjalo odmjeriti troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 18. ožujka 2026. i 13. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 600,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (150,00 EUR). No, ovako odmjereni parnični troškovi u sveukupnom iznosu 750,00 EUR nisu dosuđeni tuženiku, s obzirom na neuspjeh istoga u sporu, odnosno valjalo je odbiti tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan, kako je odlučeno pod toč. IV. izreke presude.

25. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 57/22.) iskazane su novčane vrijednosti, s obzirom na fiksni tečaj konverzije 7,53450 HRK / 1 EUR.

26. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 18. lipnja 2026.

S u d a c:
Mario Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude je dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku 15 dana od dana objave presude, odnosno od dana dostave ove presude u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. ZPP-a).

DNA: - opun. tužiteljice i
- opun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30889-936be**

Kontrolni broj: **0e6e0-0459e-6b6da**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.